

РЕШЕНИЕ

№ 201

гр. П., 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря Д.Б.И.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20211720102763
по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове по реда на чл.415, ал.1 ГПК, вр.чл.410 ГПК.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от “Топлофикация- П.” АД срещу Община П., с която са предявени обективно съединени искове с правно основание чл.415, ГПК вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.150 от ЗЕ и чл.86 от ЗЗД, с които се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 343.06 лева, представляваща неплатена главница за доставена топлинна енергия за апартамент, находящ се на адрес: гр. П., ***, за периода от 01.11.2017 г. до 30.04.2018 г. включително, сумата от 14.78 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 08.01.2018 г. до 16.10.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение - 23.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, за които суми е издадена Заповед № *** от 23.04.2021 г. по ч.гр.д.№ *** г. на ПРС.

В законоустановения срок ответникът Община П. е подал отговор, с който е заявил че производството по делото е допустимо, като е оспорил исковете по основание и размер, поради което и иска отхвърлянето им като неоснователни. В отговора твърди, че процесното общинско жилище бил настанен Д.С.М. заедно с неговото семейство, съгласно заповед № 85 от 16.10.1986 г. на Кмета на Община П., въз основа на която бил сключен договор за наем от 03.10.1986 г. Сочи, че М. починал на *** г., поради което на *** г. А.Д.А. -. Дъщеря на починалия била подала заявление за ползване на процесното общинско жилище и в тази

връзка на 08.11.2018 г. била издадена заповед № 1792, с която А., ведно с четиричленното си семейство била настанена за срок до 10 години. Ответникът е оспорил всички представени по делото документи, като е направил и възражение за погасяване по давност на вземанията в периода от 01.11.2017 г. до 23.04.2018 г.

С определение на ПРС от 05.07.2021 г., съдът е конституирал А.Д.А., с ЕГН: ***** и адрес: гр. П., ***, като трето лице- помагач на страната на ответника Община П.. Със същото определение е приет за съвместно разглеждане предявеният при условията на евентуалност по реда на чл.219, ал.3 ГПК, обратен иск на Община П. срещу А.Д.А. по чл.124 от ГПК, вр. чл. 232, ал. 2, чл. 239, вр. чл. 79, ал. 1 и чл.86 от ЗЗД, с който се иска същото лице да бъде осъдено да заплати на ответника Община П. сумата, за която е осъдена Община П. – главница и изтекли лихви, заедно със законната лихва за забава върху главницата, считано от предявяване на обратния иск до окончателното издължаване на сумите, като им се присъдят, направените разноси, в случай на осъдително решение по главния иск.

В законоустановения срок ответникът по обратния иск А.Д.А., чрез назначения му особен представител – адв. К.К. е подала отговор на обратния иск, с който е оспорил същия по основание и размер, като твърди, че ответницата няма качеството потребител на топлинна енергия по смисъла на § 1, т.42 от ДР на ЗЕ. По изложените в отговора доводи и аргументи моли съда да отхвърли предявения срещу нея обратен иск.

В съдебно заседание ищецът се представлява от ю.к. М., която поддържа предявения иск и моли съда да го уважи, като им се присъдят сторените по делото разноси.

Ответникът Община П. в съдебно заседание се представлява от ю.к. Л., която оспорва главения иск и поддържа обратния иск. Моли съда да приеме, че за периода от 01.11.2017 г. до 23.04.2018 г. сумите са погасени по давност, като се отхвърли иска и им се присъдят сторените по делото разноси.

Третото лице - помагач и ответник по обратния иск – А.Д.А., в съдебно заседание не се представлява и не взема становище по исковете.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, П. районен съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.415 ал.1, вр.чл.410 ГПК за процесните суми, за които е издадена Заповед № *** от 23.04.2021 г. по ч.гр.д.№ ***г. на ПРС, поради което съдът намира, че предявените главни иски са допустими и следва да се произнесе по същество.

По основателността на главния иск:

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 от ЗЕ /изм. ДВ, бр. 54 от 2012 г./ продажбата на топлинна енергия на клиенти на топлинна енергия за битови нужди, вкл. за общите части в сгради - етажна собственост, се осъществява при публично известни общи условия,

предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Следователно облигационната връзка възниква ex lege, по силата на закона, от момента, в който за определено лице възникне качеството “клиент на топлинна енергия за битови нужди”. Това качество е определено в разпоредбата на чл. 153, ал.1 ЗЕ, според която клиенти на топлинна енергия са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. От анализа на горепосочените разпоредби е видно, че за да са налице отношения на покупко-продажба на топлоенергия за битови нужди не е необходимо да се сключва писмен договор, като съдържанието на облигационната връзка се определя от закона и се доразвива с общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР.

В настоящия случай не се спори, че ответникът е собственик на процесния имот, който е и топлофициран, поради което и ответникът се явява клиент на топлинна енергия. Облигационната връзка между страните е възникнала по силата на закона, като съдържанието на последната е определено от закона и доразвито от общите условия за продажба на топлинна енергия от „Топлофикация-П.” АД.

Видно от съдебно-техническата експертиза на в.л.3.3. за процесния период в имота на ответника е имало две отоплителни тела, като в една от стаите отоплителното тяло е било без индивидуален разпределител. По отношение на отоплителното тяло в помещение „баня“, вещото лице е установило, че същото е щранг – лира, без ИРУ, което е общо за всички имоти по вертикала. От заключението се установява, че за всички отоплителни тела е начисляван разход на топлинна енергия по служебен път, като за такива работили непрекъснато, а разхода е определен по изчислителен път. Прогнозно начислените суми са били сторнирани, като определената разлика е отразена в индивидуалните годишни изравнителни сметки.

Видно от съдебно-техническата експертиза на в.л.3.3. в процесния случай не е начисляван разход за подгряване на битова гореща вода, като същата се е водила „запечатана“.

Вещото лице е установило, че разхода на топлинна енергия за сградната инсталация е направен по изчислителен път, който е част от общия разход, отчитан от топломера на абонатната станция и е пропорционален на обема на отоплявания имот по проект – 214 m³. Вещото лице е установило, че за процесния топлоснабден имот е начислен разход на топлинна енергия само през зимния отоплителен период, т.е. за времето, през което е работила отоплителната инсталация в СЕС, а след провеждане на годишния отчет, разхода за сградна инсталация за имота е преизчислен, като прогнозно начислените суми са сторнирани, а определената разлика е отразена в индивидуалните годишни изравнителни сметки.

От заключението се установява, че са начислявани суми за услугата „дялово разпределение“ ежемесечно, които суми вещото лице е посочило в експертизата.

Видно от съдебно-икономическата експертиза на в.л. В. В. на ищцовото дружество се дължи сумата от 328.28 лева, представляваща неплатена главница за доставена топлинна енергия за апартамент, находящ се на адрес: гр. П., ***, за периода 01.11.2017 г.- 30.04.2018 г.

Ответникът е направил възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно константната съдебна практика когато потребителите на топлинна енергия заплащат цената на месечни вноски се касае за трайно, периодически изпълнение на парично задължение. В този случай задължението на потребителя представлява задължение за периодически плащане по смисъла на чл.111, б. „в“ от ЗЗД, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения с посочен в Общите условия падеж. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ВКС по т. д. № 3/2011 г., ОСГК. В същото време по силата на чл.422 ГПК искът ще се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като към този момент ще се считат за настъпили както материалноправните, така и процесуалноправните последици от предявяването му. В настоящия случай заявлението за издаване на процесната заповед е подадено на 23.04.2021 г., поради което и съдът намира, че вземанията на ищеца, чиято изискуемост е настъпила преди 23.04.2018 г. са погасени по давност.

Тригодишният срок, посочен в чл.111, б. „в“ от ЗЗД, с изтичане на който вземанията за главница на “Топлофикация – П.” АД се погасяват, започва да тече от деня, в който всяко едно месечно вземане е станало изискуемо – чл.114, ал.1 от ЗЗД, като при срочните задължения (каквито са процесните за главница), давността тече от деня на падежа. На основание чл.34, ал.1 от ОУ „Купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят“. Следователно задълженията на ответника за заплащане стойността на доставената топлинна енергия са възникнали като срочни и посочената правна регламентация е относима към тях.

Тъй като не се спори, че искът е предявен в срока по чл.415 от ГПК, съобразно изричната разпоредба на чл.422, ал.1 от ГПК, то и същия се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - в случая от 23.04.2021 г. При това положение, както вече бе посочено, всички вземания, чиято изискуемост е настъпила преди 23.04.2018 г. са погасени по давност, поради което възражението е частично основателно. Изчислявайки по реда на чл.162 от ГПК, съдът приема, че исковете са основателни - до размера на сумата от 228.57 лева от общо дължимата главница в размер на 328.28 лева, за периода от 01.03.2018 г. до 30.04.2018 г., а в останалата част за периода от 01.11.2017 г. до 28.02.2018 г. и сумата от 106.16 лева, искът като погасен по давност за разликата до пълния предявен размер от 328.28 лева, следва да бъде отхвърлен.

В горния смисъл установителният иск на “Топлофикация – П.” АД следва да бъде уважен за периода от 01.03.2018 г. до 30.04.2018 г., за който период вземането срещу ответника е в размер на 228.57 лева и не е погасено по давност

Съгласно чл.34 от Общите условия купувачите са длъжни да заплащат месечните

дължими суми за топлинна енергия в тридесетдневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като дължимата сума от изравнителните сметки се заплащат също в такъв тридесетдневен срок, а съгласно ал.6 на същата разпоредба при неизпълнение в срок на задължението за плащане купувачите заплащат на доставчика обезщетение за забава в размер на законната лихва от деня на забавата до окончателното изплащане на дължимите суми.

С предявения иск, ищецът претендира обезщетение за забава в размер на 14.78 лева за периода от 08.01.2018г. до 16.10.2018 г.

Видно от съдебно-икономическата експертиза на вещото лице В. В. на ищеца се дължи и сумата от 14.78 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 08.01.2018 г.- 16.10.2018 г. В съответствие с диспозитивното начало съдът намира, че се дължи сумата от 8.33 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 01.05.2018 г.- 16.10.2018 г., изчислена при съобразяване на представените от ищеца писмени документи, както и заключението на вещото лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 119 ЗЗД с погасяване по давност на главното вземане се погасяват и акцесорните вземания, макар и давността за тях да не е изтекла. Поради това неоснователна, поради погасяване по давност на главното вземане е сумата от 6.45 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 08.01.2018 г.- 16.10.2018 г.

За разликата от 8.33 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 01.05.2018 г. до 16.10.2018 г. искът следва да бъде уважен като основателен.

На основание чл.86 ЗЗД се дължи и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 23.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

По обратния иск:

Предявените по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК обратни иски с правна квалификация чл.124 от ГПК, вр. чл. 232, ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1 и чл.86 от ЗЗД, следва да се разгледат, доколкото частично са уважени главните иски.

Съгласно чл. 232, ал. 2, пр. второ ЗЗД наемателят е длъжен да заплаща разходите, свързани с ползването на вещта, сред които са и тези за стойността на ползвана топлинна енергия.

В тежест на Община П. е да докаже наличието на възникнало наемно правоотношение с ответника по обратния иск А.Д.А., за процесното общинско жилище. В тази връзка с доклада по делото съдът изрично е указал на Община П., че в тяхна тежест е да установят наличие на валидно облигационно отношение възникнало на основание посочената в иска настанителна заповед.

За да обоснове наличие на облигационно отношение, Община П. се позовава на настанителна Заповед № 85 от 06.10.1986 г., по силата на която в процесния топлоснабден имот е настанен Д.С.М., ведно със семейството му, част от което е била и ответницата, както

и сключен въз основа на нея Договор за отпадане под наем на държавен жилищен имот от 03.10.1986 г.

Видно от представения Договор за отдаване под наем на държавен жилищен имот, в същия няма посочен срок за който се сключва. Срок за настаняване няма посочен и в представената настанителна заповед № 85 от 06.10.1986 г. При това положение следва да се има предвид, че с § 14 от ПЗР на ЗОС (ДВ, бр. 44/21.05.1996 г.) се отменя Законът за наемните отношения, като договорите за наем, сключени по установения ред до 1 юни 1996 г., чийто срок не е изтекъл, запазват действието си до края на договорения срок, но за не повече от три години от влизането на закона в сила. В тази връзка и следва да се приеме, че наемното правоотношение между Община П. и Д.С.М. е прекратено, считано от най-късната дата, а именно 01.06.1999 г., поради което и не може да се направи извод, че същият продължава да се прилага в отношенията между страните.

От друга страна дори и да приемем, че след прекратяване на това наемно правоотношение ползването на вещта е продължило от наследодателя на ответницата и без противопоставяне от страна на Община П., то при това правоотношение следва да се приеме, че договорът се счита продължен за неопределен срок, тъй като договорът се е трансформирал в нов наемен договор, именно поради осъщественото ползване и непротипоставяне от страна на принципала, чрез които действия страните са заявили воля да бъдат обвързани от договор.

На следващо място, ако приемем, че договорът се е трансформирал в нов наемен договор, то съгласно чл.229, ал.1 от ЗЗД той може да бъде с максимална продължителност от 10 години. В практиката на ВКС е разяснено, че съобразно чл.229, ал.1 от ЗЗД до изменението, направено с ДВ бр. 92 от 13.11.2007 г., максималната продължителност на договора за наем е 10 години. С посочената законодателна промяна тя е неприложима, ако сделката е търговска, каквато в случая безспорно не е налице, доколкото страни по наемното правоотношение не са търговци и настанителната заповед е издадена за задоволяване на жилищни нужди. Свободата на договаряне е ограничена, защото евентуално уговореният по-дълъг срок прекомерно ограничава правата на собственика и създава възможност за симулативен договор за наем, прикриващ друга сделка. Ето защо наемните правоотношения между едни и същи страни за една и съща вещ, породени от един наемен договор, не могат да продължат повече от 10 години, а след изменението на чл. 229, ал. 1 ЗЗД, направено с ДВ бр.92/2007 г., освен ако сделката е търговска (в този смисъл- решение № 75 от 26.05.2010 г. на ВКС по т. д. № 838/2009 г., I т. о. и решение № 333 от 23.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 167/2012 г., III г. о.).

Горепосочената практика следва да намери приложение и в случая, като на основание чл. 239, вр. чл. 229 ЗЗД се приеме, че след изтичане на максималният 10-годишен срок от възникване на наемното правоотношение през 1999 г., а именно след 01.06.2009 г. то е загубило обвързващата си за страните сила съгласно чл. 229, ал. 3 ЗЗД. За процесния период от 01.03.2018 г. до 30.04.2018 г., който е след изтичане на пределния 10-годишен срок, наемна облигационна връзка между Община П. и ответника А.А. за процесния

общински имот не съществува.

Не може да се приеме, че извод за наличие на облигационно правоотношение между Община П. и А.А. може да се направи от останалите представени по делото писмени доказателства. Това е така защото видно от представеното заявление за ползване на общинско жилище от 29.08.2017 г., същото е подадено от Д.С.М., който от представения препис –извлечение от акт за смърт се установява, че е починал на *** г. По делото няма доказателства, от които да се установи, дали въз основа на подаденото от Д. М. заявление е възникнало наемно правоотношение между него и Община П.. Що се отнася до представеното заявление от ответницата по обратния иск, подадено от нея на 20.09.2018 г., заповед № 1792 от 08.11.2018 г. и договор за наем 26.11.2018 г., то същите касаят период след исковия период по главния иск – 01.11.2017 г. – 30.04.2018 г., поради което и са неотносими към предмета на делото.

Следователно и обратните икове с правна квалификация чл. 232, ал. 2, пр. второ ЗЗД се явяват неоснователни с оглед недоказване на първата предпоставка за уважаването им, а именно възникнало наемно правоотношение, въз основа на което е заявена претенцията за заплащане на ползвана за имота топлинна енергия, поради което и следва да бъдат отхвърлени.

Неоснователността на главния обратен иск води и до неоснователност на предявения акцесорен иск по чл.86 от ЗЗД, поради което и същият следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

Съгласно Тълкувателно решение №4/2013 г. на ОСГКТ с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските както в заповедното производство, така и в исковото производство.

Ищецът по главния иск претендира направените по делото разноски, като е бил представляван от юрисконсулт в заповедното, така и в исковото производство. На основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ вр. чл. 26 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, ПРС намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева общо за заповедното и исковото производства, от които: 100.00 лева – за исковото производство и 50.00 лева – за заповедното производство.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ищецът е доказал разноски за държавни такси, експертизи и юрисконсултско възнаграждение в заповедното и исковото производство в общ размер на 550.00 лева, от които в съответствие с уважената част от исковите му се дължи сумата от 379.80 лева, която и следва да му бъде присъдена.

Ответникът по главния иск претендира разноски в размер на 300.00 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение. Тъй като няма упомената каква част от претендираното юрисконсултско възнаграждение се претендира по главния иск и каква по

обратния иск, претендираната сума следва да бъде разделена на две. При това положение, на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ вр. чл. 26 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, ПРС намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева, за процесуалното представителство осъществено на Община П. от юрисконсулт. С оглед изхода на делото по главния иск, в съответствие с отхвърлената част от исковете на ответника по главния иск следва да бъдат присъдени разноски в размер на 30.95 лева.

Предвид изхода на делото, разноски на страните по обратния иск, не се следват.

Воден от горното П. районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове, предявени от „Топлофикация- П.”АД, с ЕИК:113012360 и със седалище и адрес на управление: гр. П., ***, ТЕЦ “****”, срещу Община П., ЕИК 000386751 със седалище/адрес на управление: гр. П., ***, че ответникът дължи на ищеца сумата от 228.57 лева, представляваща неплатена главница за доставена топлинна енергия за апартамент, находящ се на адрес: гр.П., ***, за периода 01.03.2018 г. до 30.04.2018 г. включително, сумата от 8.33 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 01.05.2018 г. до 16.10.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение - 23.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, за които суми е издадена Заповед № *** от 23.04.2021 г. по ч.гр.д.№ *** г. на ПРС, **КАТО ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ И ПОРАДИ ИЗТЕКЛА ДАВНОСТ** исковете за главница в размер на 99.71 лева за периода 01.11.2017 г.- 28.02.2018 г., и за лихва за забава в размер на 6.45 лева за периода 08.01.2018 г.- 16.10.2018 г.

ОСЪЖДА Община П., ЕИК 000386751 със седалище/адрес на управление: гр. П., *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „Топлофикация- П.”АД, с ЕИК:113012360 и със седалище и адрес на управление: гр. П., ***, ТЕЦ “****”, сумата от 379.80 лева, представляваща направени в заповедното и исковото производство разноски за държавни такси, експертизи и юрисконсултско възнаграждение в съответствие с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „Топлофикация- П.”АД, с ЕИК:113012360 и със седалище и адрес на управление: гр. П., ***, ТЕЦ “****”, **ДА ЗАПЛАТИ** на Община П., ЕИК 000386751 със седалище/адрес на управление: гр. П., *** сумата от 30.95 лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство в съответствие с отхвърлената част от главните искове.

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ предявените по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК обратни осъдителни искове от Община П., ЕИК 000386751, със седалище и адрес на управление гр. П., *** срещу А.Д.А., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ***, с които се иска

А.Д.А. да бъде осъден да заплати на Община П. сумата от 228.57 лева, представляваща неплатена главница за доставена топлинна енергия за апартамент, находящ се на адрес: гр.П., ***, за периода 01.03.2018 г. до 30.04.2018 г. включително, сумата от 8.33 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 01.05.2018 г. до 16.10.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Решението е постановено при участието на А.Д.А., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ***, като трето лице- помагач на страната на ответника Община П., ЕИК 000386751, със седалище и адрес на управление гр. П., ***.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред П. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЛЕД влизане на решението в сила ч.гр.д. № *** г. на ПРС да бъде върнато на съответния състав на ПРС.

Съдия при Районен съд – П.: _____